

G. skladateljeva glasba, katero poznamo kot dovršeno v obliki in fakturi, priporoča se vrlo že sama.

IV. *Slavnostna himna* zlatomašniku svetemu Očetu, Papežu, Leonu XIII. Za mešani ali moški zbor s spremljavo orgelj, zložil *Ig. Hladnik*. Op. 8. Čisti dohodek je namenjen „študentovski kuhinji“ v Ljubljani. Založil skladatelj. Tisek Blaznikov. V Ljubljani 1887. Cena 30 kr.

Ne zlagamo se z onimi, ki so tej himni vrednost odrekli. Koliko pa neki velja izjava glasbenikov, katerim vsa glasba obstaja v toniki in dominantni dur-tona, iz katerih se kaj lahko napravi novošegni „didldumdaj“, katerega nam bi radi vrinili naši fanatiki v cerkev, šolo in dom? — Himna je v vsacem oziru dobra; ne poimanjkuje ji niti umetnosti, niti značajnosti. Orglje imajo obligatni pedal; zatorej pa je spremljevanje na orgljah precč težavno in zahteva vrlega organista. Da bi postala himna vsem glasbenim krogom pristopna, svetujemo g. skladatelju, naj bi jo priredil v lažji obliki in za spremljavo na klavirji. Radi pripoznavamo g. skladatelju redke glasbeni talent ter mu čestitamo na lepi himni.

D. Fajgelj.

»Gorski odmevi«, čveteroglasne pesmi, zložil *H. Volarič*, op. 6. Založil skladatelj. Natisnili J. Blaznikovi nasledniki v Ljubljani. Cena 70 kr. (po pošti 75 kr.). Takó je naslov lični zbirki skladeb, koje so prišle na svetlo pred nekoliko tedni. O Volariči je le jeden glas: da je za glasbo *izredno nadarjen*. Jaz pa za svojo osebo trdim — in menda se ne motim — da, kar je bil rajni Pagliaruzzi na pesniškem polji, to nam je vrli njegov krajan na *glasbenem*. Žal, da dičnemu mlademu skladatelju ni dano, da bi živel v kakem mestu, kjer bi se mogel v svoji stroki popolnjevati; in kjer bi morda našel strokovnjaškega pravega prijatelja, kateri bi ga vodil po poti, ki mu jo je odmerila — Everta. A kaj se hoče! Volarič je učitelj, učitelj na — *Primorskem*! In, ker je tudi g. Volarič rojen „pod nezgodno zvezdo“, vidimo, da se vrli ta talent nalik nekaterim drugim prav zmožnim tovarišem izgublja v mali vasi, kjer mu materialno stanje ni ugodno, niti se mu ne nudi prilika, da bi se njegov talent takó razvijal, kakor bi se lahko v veselejših razmerah.

Toda pustimo te jeremijade ter pogledjmo nekoliko poblize najnovejše njegovo delo! To obseza na 21. straneh naslednje skladbe: A) Moški zbori: 1. *Trobojníci* (besede J. Kržišnikove); 2. *Kukavica* (besede Stritarjeve); 3. *Za dom* (besede Bojanove); 4. *Njen venček* (besede Baptistove); 5. *Izgubljeni cvet* (besede S. Gregorčičeve); 5. *Briska budnica* (besede Jakoslavove). B) Mešani zbori: 1. *Le pevaj, ptičica* (besede A. Kodrove); 2. *Rožici* (besede Baptistove); 3. *Slovan na dan!* (besede —? —) 4. *Pri zibelí* (besede A. Pinove); 5. *Lehko noč!* (besede —? —).

Skladba „Izgubljeni cvet“ je posvečena „slavnemu pevskeemu zboru v Privačini“; „Briska budnica“ veleč. gosp. Andreju Žnidarčiču, „Lehko noč“ pa gosp. Ivanu Kranjcu.

Znana umetelnica, gospá Lucila Podgornikova, trdi o teh skladbah, da so zvršene v obče marljivo, pa da nekatere niso primerne podstavljenemu tekstu. Ne oporekam povsem velecenjeni umetelnici; vendar zdi se mi, da čestita gospá v takem oziru sploh sodi preozkosrčno, kar je pokazala tudi s svojo sodbo o večnolepem in vedno navdušujočem Jenkovem „*Napreji*“, kateremu je očitala isto nedostatnost. Opomniti moram vendar, da iz nekatere teh Volaričevih skladeb veje nekaj cerkvenega.

A naj označim vsako skladbo posebej!

„*Trobojníci*“ je jako lep, krepak in tekstu primeren zbor, ki bode povsodi ugajal. Pohvalno se moram izraziti tudi o „*Kukavici*“, v kateri skladatelj mojsterski izraza kukavičino kukanje. Istinito, človeku poslušajočemu to skladbo, zdi se, da je v gozdu ter mu na uho zveni kukavičin „ku-ku!“ — Ognjevit in krasen zbor je „*Za dom*“, véren tolmač pesnikovih čutov. — „*Njen venček*“ pa mi ne ugaja, dasi je muzikalno-pravilen;

baš takó se ne morem ogreti za „*Izgubljeni cvet*“, ki se mi zdi nekoliko — prisiljen. — „*Briska budnica*“ pa je zopet prav dična skladba. — Mešani zbor: „*Le pevaj, ptičica*“ je nekako preveč cerkven in tekstu ni povsem primeren. Isto tako je „*Rožici*“ tekstu neprimerna skladba, katera bode težko tekmovala z napevom, ki ga je pokojni Avgust Leban zložil istim besedam „*Doli v kraji sama zá-se.*“ — „*Slovan na dan!*“ pa je skladba, pred kojo se je treba odkriti — izborna! Jako nežna, srce božajoča pesemca je tudi „*Pri zibelci*“, ki bode povsod naredila efekt, ako se bo pela precizno. Krasna je tudi „*Lehko noč*“. Posebno takti, ki izražajo voščilo: „*lehko noč!*“ izborno so pogojeni. Z neskončno milobo ti objemata dušo zadnja dva takta, kjer voščilo „*lehko noč*“ s svojim *pp.* in *rit.* nekako odмира na pevčevih ustih.

Ako še omenim, da so pričujoče skladbe v obče melodijozne, pravilno harmonizovane in ne težke, povedal sem o njih vse, kar sem imel povedati.

Iz dna srca čestitam vrlemu mlademu skladatelju, da se z gotovimi vspehi kaže svetu slovenskemu, ki sme od njega pričakovati še mnogo krasnih glasbotvorov! Želim pa tudi iskreno, da ga národ slovenski podpira z obilim naročevanjem. Učitelju z letnimi 400 gld. je plača itak takó skopo odmerjena, da mora biti v vednem bóji za eksistencijo svojo. Če pa takov za glasbo nadarjen mož sam še svoje skladbe zalaga, to je vendar naša rodoljubna dolžnost, da ga podpiramo, da si s tem ne poslabša, temveč da si poboljša materijalno svoje stanje! Kakor smo dognali iz gotovega vira, g. Volarič je do zdaj pri svojih izdajah še vselej — *izgubil*, in tudi pri sedanjí izdavi se mu kaže — *izguba!* Ni li to sramota za nas? Národ slovenski! podpiraj nadarjene umetelnike svoje, drugače se kažeš nevrednega, da ti jih je dalo nebó! — „Gorski odmevi“ se dobivajo pri g. skladatelji, H. Volariči, učitelji v Kozani (p. Cormons bei Görz). Janko Leban.

Za Levstikov nagrobni spomenik je nabralo pisateljsko društvo doslej 489 gld. 84 kr. Predavanje prof. Fr. Levca o Levstiku in njegovem pomenu v slovenskem slovstvu dné 26. marcija t. l. v dvorani ljubljanske čitalnice dalo je 90 gld. čistega dohodka. Pri predavanji so bili navzočni tudi preblagorodni gospodje deželni predsednik Andrej baron Winkler, deželnega sodišča predsednik Fr. Kočever, župan ljubljanski Peter Grasselli, mnogo duhovnikov in veliko druge odlične gospóde ljubljanske — vseh skupaj nad 250 oseb, da je bila dvorana vsa polna. Ta živahna udeležba nam je lep dokaz, da se vedno bolje spoznava, kako velike in važne so zasluge Levstikove za slovensko jezikoslovje, za pesništvo slovensko in za ves splošni razvoj književnosti naše.

V. Mandelcu v spomin. Kolikor je meni znano, bilo je 1856. leto prvič, da so dijaki ljubljanski ob počitnicah v večjem številu pohodili naš rajski, takrat še skoro popolnem nepoznani Bled. Cveterospev (oba Klinarja, Razboršek in Böhm) pel je v Malnerjevem novem salonu poleg nemških tudi več slovenskih pesmij ter si pridobil veliko pohvalo sicer ne mnogoštevilnega občinstva.

Poznejša leta pa je bilo potovanje na Bled že tradicionalno. Na Velikega Šmarijina in prihodnji dan bilo je vse polno slovenskih dijakov od blizu in daleč, izmed katerih se je vsako leto odločilo manjše krdelce »v Bohinj, v Bistriško dolino«. Tako je bilo tudi 1858., ko smo nekoliko prekrasnih dnij prebili v idilični krčmi »Pri Tončku«, a se pri tem seznanili tudi z neko ljubljansko gospódo, ki se je tedaj hladila na Bistrici.

V rečene gospóde preprijetni družbi obiskali smo dné 19. avgusta Bistrice prekrasni slap, katerega naj bi pač noben turist ne pustil na strani, potem pa čudovito Savico, od katere smo se popoldne vrnili na svoj glavni stan, k Tončku na Bistrico, kjer se nas je zbralo prav prilično število. Bili so v naši družbi pokojni *Mandelc, Tušek, Erjavec*, poleg njih pa mnogo drugih, še sedaj živečih gospodov. Zabava je bila uprav